

Ми познайомились, і якось воно між нами закрутилось. Спочатку думала, що то не страшно і минеться через кілька днів, а потім — що ця чорна діра затягує мене все далі й далі. Удвічі старший і смертельно зарозумілий. Самовпевнений і самодостатній. Від нього за квартал тягнуло зрілістю, а я заряджала кожен сантиметр своєю юною невгамовністю. Здавалося, наперекір усьому ми співіснували в межах однієї галактики. «Так не буває», — безтурботно нагадував мозок.

— Дівчино, ви гаманець загубили.

«Як банально», — скептично повернулася на сто вісімдесят градусів і побачила чоловіка, що справді тримав червоний гаманець у руках і заливався сміхом.

— А, не ваш? Ну, то я пішов.

— Стривайте. Ви що, витягнули його з моєї сумочки?

— Яке нахабство!

— Але ж... я була впевнена, що надійно закривала її.

Розумієте, просто з такими спробами познайомитись я стикалася ледве не щодня: в метро, в кав'ярні та навіть у магазині.

— Ну, ви собі думайте там, а я маю справи, — кинув поспішливо.

— А гаманець?

— Так то ж не ваш!

— Мій, мій. Віддавайте.

— А дякувати вас учили?

— Дякую, — крізь зуби процідила я.

— Ну добре. Тоді з вас кава.

— Я поспішаю.

— Та годі, куди б ви пішли без гаманця?

— За три будинки звідси варять добру каву, — процідила крізь зуби.

— То що ж ми чекаємо? Часу обмаль.

Такі, як він, мене страшенно бісили. Думає, що гарна зовнішність — це неабияка перевага, кожного дня перераховує контакти в телефоні й зморшки на обличчі. Я ненавиділа таких чоловіків.

— Американо, будь ласка, — попросила знайомого баристу за стійкою.

— Я п'ю без молока.

— То це ж справжня гидота!

— Ого, знаєте що, моя юна леді, по-перше, вам не личать такі інтонації, а по-друге, гарну каву, як і витриманий віскі, треба пити, ні з чим не змішуючи.

— Як собі хочете. Тільки швидше, будь ласка.

— І не поспішаючи.

— Та що за напасть? У мене випускний іспит, розумієте? Останній! Якщо не здам, то залишусь ще на рік у гімназії.

— О! А де ж навчається миле дівча?

— Ну яке вам до того діло? Може доп'єте наодинці? Он Макс вас розважатиме!

— Ви обіцяли. Ще одне правило — не обіцяйте чоловікам того, що не зможете виконати!

— Та пішов ти до біса.

Його обличчя розплилося в усмішці. Ну, наскільки цей тип узагалі вмів усміхатися. Його тішила така ситуація, гарна нагода розбавити сіро-бетонне життя яскравими фарбами. Він, видно, звик підкорювати. Йому належало все, окрім влади над долями. Це читалося в стриманому тоні, елегантному взутті й стрілках дорогого годинника. А я... я не велася навіть на таку вишукану

показуху. До біса. Хай пудрить мозок іншим. Різко повернулася до виходу й уже біля дверей зламала каблук. Тільки цього не вистачало!

— Як тебе хоч звати, нещастячко?

— Ми не переходили на «ти».

— Перепрошую, вас.

— Олександра.

— Дуже приємно, Олександро.

— Не дуже.

Я вирвала руку й пошкутильгала до зупинки, і він нарешті відстав. Маршрутки, як назло, не було. Іншого транспорту теж, таксі чекати довго, йти зі зламаним каблуком іще довше. Підіб'ємо підсумок: всесвіт остаточно змовився проти мене й вирішив ще більше загартувати мій залізний, як собі думала, характер.

— Сідайте, Олександро. Мені теж у той бік.

— Знову ти?

— Хвилиночку, ми не переходили на «ти». Це надто для першої зустрічі та ще й у вашій ситуації.

— Перепрошую, але скористаюся послугами іншого таксі-сервісу.

Чорне аудіо зовсім не було схоже на перевізника, навіть преміум-класу. Моя фраза добряче зачепила його роками пещене «его», такого уда-